

μιάρις 1. 2) Μεταφ. ἀνήθικος, φαῦλος. Συνών. βρω-
μιάρις 2.

βρωμουσιασμένος ἐπίθ. Σῦρ. (Γαλις.)

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. βρωμουσιάζω.

Ὁ προσβεβλημένος ἀπὸ τὸ παράσιτον βρωμοῦσα,
ἐπὶ λαχανικῶν: Ντομάτα βρωμουσιασμένη.

βρωμόφαγο τό, ΠΝιρβάν. ἐν Ν'Εστία 18,1039 βρω-
μοφαι ΔΒουτυρ. Εἰκοσ. Διηγ. 50.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ φαι.

Φαγητὸν εὐτελές.

βρωμοφούστανο, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμόφυλλα τά, ἀμαρτ. βρουμόφ'λλα Θράκ. ('Α-
δριανούπ. Σουφλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ φύλλα.

Ἀνάγνωρος (II), ὁ ἰδ.

βρωμοχαλίναρο, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμόχαρτο, ἰδ. βρωμο - 2.

βρωμόχελο, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμόχερο τό, κοιν. βρουμόχιρον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χέρι.

Χέρι ἀκάθαρτον ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Μοῦ εἰχτήκε με ὅλα τὰ σωστά του

καὶ με χαϊδεύει ποῦ καὶ ποῦ

με τὰ βρωμόχερά του

ΓΣουρή Ἀπαντ. 2,241

βρωμοχορταράκι τό, Ἡπ. Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χορταράκι.

Χορταράκι ἀποπνέον δυσσομίαν ἢ ἀνευ ἀξίας, εὐτελές
ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Σωπάτε, βρωμολούλουδα καὶ βρωμοχορταράκια,

τί ἐγὼ εἶμαι τὸ τριαντάφυλλο τὸ μοσκομυρισμένο

Πελοπν. Συνών. βρωμοχόρταρο 1, βρωμόχορτο 1.

βρωμοχορταρῆς ἡ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χορτάρι καὶ τῆς καταλ.

- ῆς ἀδηλωτικῆς φυτῶν.

Εἶδος χόρτου ἀποπνέοντος δυσσομίαν. Πβ. βρω-
μόχορτο.

βρωμοχόρταρο τό, σύνηθ. βρωμοχόρταρον Πόντ.
(Κερασ.) βρουμονχόρταρον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χορτάρι.

1) Γενικῶς χορτάρι ἄχρηστον, εὐτελές, μὴ ἐδώδιμον,
ἄοσμον ἢ δύσοσμον σύνηθ.: Ἄσμ.

Γιὰ δὲ τὸ βρωμοχόρταρο ποῦ θὰ μοῦ πῇ τραγούδι,

ποῦ δὲν τὸ καταδέχομαι ὅς τὴν κοπρὶὰ λουλούδι

Χίος

Πετάχτη τὸ τραντάφυλλο τὸ μοσκομυρισμένο,

πάντε, βρὲ βρωμοχόρταρα μέσ' ὅς τὴν κοπρὶὰ σπαρμένα,

ἐγὼ ἔμαι τὸ τραντάφυλλο τὸ μοσκαναθρεμμένο

Πελοπν.

Χορτάρι βρουμονχόρταρον τῆς κοπρὶαῖς λουλούδι

Θράκ. (Αἰν.) Συνών. βρωμοχορταράκι, βρωμό-
χορτο 1. 2) Εἶδος χόρτου δυσώδους Πελοπν. ('Αρκαδ.)

Πβ. βρωμόχορτο 2. 3) Φυτὸν παράσιτον τῶν κή-
πων Ἡπ. 4) Τὸ φυτὸν κώνειον Πόντ. (Κερασ.) Σκόπ.

βρωμόχορτο τό, σύνηθ. βρωμόχορτον Πόντ. (Κο-

λων.) βρουμόχορτον βόρ. ἰδιώμ. βρωμοχόρτι Λεξ.
Περίδ. βρουμονχόρτ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χόρτο.

1) Βρωμοχόρταρο 1, ὁ ἰδ., σύνηθ. 2) Διάφορα
φυτὰ δύσοσμα α) Βρωμοῦσα Β 2 α, ὁ ἰδ., Θήρ.

κ.ά. β) Βρωμοῦσα Β 2 β, ὁ ἰδ., Σκυρ. γ) Βρω-
μοῦσα Β 2 δ, ὁ ἰδ., Πάρ. κ.ά.—ΠΓεννάδ. 1049 δ)

Βρωμοῦσα Β 2 ε, ὁ ἰδ., πολλαχ. Συνών. ἀγριογτο-
μάτα, ἀγριοστάφυλο, ἀμπελουρίδα, βρωμοβότανο,

μαυρόχορτο. ε) Βρωμοῦσα Β 2 θ, ὁ ἰδ., Θεσσ.
(Βόλ. Καλαμπάκ. Λάρις.) Στερελλ. (Λαμ.) κ.ά. Συνών.

βρωμοῦσα Β 2 θ. ς) Βρωμοβυζάκι 1, ὁ ἰδ., πολλαχ.

ζ) Χηνοπόδιον τὸ τοιχόβιον (chenopodium murale)
καὶ χηνοπόδιον τὸ λευκόν (chenopodium album) τῆς τά-

ξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae) Θεσσ. (Καρ-
δίτς.) Θήρ. Κύπρ. κ.ά. Συνών. ἀγριοσπανάκι 1 β,

ἀγριοστράντζα. η) Στραμώνιον τὸ κοινόν (datustra-
monium) τῆς τάξεως τῶν στρυχνωδῶν (solanaceae) Κέρκ.

κ.ά. Συνών. ἀγριοτούτουντο, πορδόχορτο. θ) Ἡ-
λιοτρόπιον τὸ τριχωτὸν (heliotropium villosum) τῆς τά-

ξεως τῶν τραχυφυλλωδῶν (borraginaceae) Θεσσ. κ.ά.

ι) Κάρδαμον ἢ δράβη (lepidium draba) τῆς τάξεως
τῶν σταυρανθῶν (cruciferae)—ΠΓεννάδ. 464. Συνών.

ἀγριοκαρδαμούδα 1, βρωμολάχανο. ια) Κώνειον
τὸ στικτὸν (conium maculatum) τῆς τάξεως τῶν σκιαδαν-

θῶν (umbelliferae) Πόντ. (Κολων.) ΠΓεννάδ. 590 ιβ)

Ἀτράφαξις ἢ ροδώδης (atriplex rosea) τῆς τάξεως τῶν
χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae) Θεσσ. (Καρδίτς.) ιγ)

Ἀτράφαξις ἢ ἄλιμος (atriplex halimus) τῆς τάξεως τῶν
χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae) πολλαχ. Συνών. ἄλι-

μῆς 1, ἀρμυρῆς 1, ἀρμυρήθρα 4. ιδ) Φυτολάκκα
ἢ παχνώδης (phytolacca prumiosa) τῆς τάξεως τῶν φυ-

τολακκωδῶν (phytolaccaceae) Κύπρ. Συνών. μελανῆς.

ιε) Σισύμβριον τὸ πολυκεράτιον (sisymbrium poly-
ceratium) καὶ σισύμβριον τὸ φαρμακευτικόν (s. officinale)

τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae) πολλαχ. ις)

Πράσιον τὸ κοινόν (marrubium vulgare) τῆς τάξεως τῶν
χειλανθῶν (labiatae) Κέρκ. ιζ) Βαλλωτὴ ἢ μέλαινα

(ballota nigra) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae)
πολλαχ. ιη) Ἀλυσσον τὸ ἀργυροῦν (alyssum argentum

ἢ murale) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae) Κύπρ.

[**]

βρωμοχουχλουβάγια ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χουχλουβάγια.

Βρωμοκουκουβάγια, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Δὲν ἦσουν ἀξίως, κυνηγέ, νὰ πιάσης τὴν περδία,

μόν' ἦσουν ἀξίως κυνηγὸς γιὰ τ' βρωμοχουχλουβάγια,

ὁποῦ βρωμοῦν τὰ χνότα τῆς σὰ σάπις κολοκύθι.

βρωμοχωριάτης, ἰδ. βρωμο - 2.

βρωμόψαρο, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμόψυχος ἐπίθ. Αἰτραυαντ. ἐν Ν'Εστ. 1, 603.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ ψυχή.

Ὁ ἔχων βρωμερὰν ψυχὴν, ἀμαρτωλός: Νὰ σὲ συχω-
ρέσῃ ὁ Θεὸς γιὰ τοὺς ἀμαρτίες σου, βρωμόψυχε!

βρωμόψωμο, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμύλος ἐπίθ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.

- ῆλος. Κατὰ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ.

Ἄρχ. 5 γράφοντα βρομύλος τὸ ἐπίθ. κατάγεται ἐξ ἀρχαίων χρόνων.

Βρωμιάρις 1, δ 1δ.

βρωμῶ κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καππ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) βρουμῶ βόρ. ιδιῶμ. βρωμοῦ Τσακων. βρουμοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) Τσακων. ἰβρουμοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) βουνομῶ Σαμοθρ. βρωμάω σύννηθ. βρουμάον βόρ. ιδιῶμ. βρωμίζω σύννηθ. καὶ Ἀπουλ. Καππ. Πόντ. (Κερασ.) βρουμίζον βόρ. ιδιῶμ. ἐβρωμίζω Πελοπν. (Μάν.) βρωνίζον Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρωμα (ῆ). Κατὰ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἄρχ. 4 κέξ. 51 κέξ. εἶναι τὸ μεταγν. βρομῶ = κροτῶ, παταγῶ. Ὁ τύπ. βρωμίζω καὶ μεσὸς μαρτυρεῖ ἡ μετοχ. βρωμισμένος παρὰ Μαχαιρ. 1, 574 (ἐκδ. RDawkins). Περί τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ τύπ. πβ. ΓΧατζιδ. MNE 1, 272. Οἱ τύπ. ἰβρουμοῦ καὶ ἐβρωμίζω διὰ τὸν ἀόρ. ἐβρώμησα.

Α) Ἀμτβ. **1)** Ἐκπέμπω δυσσομίαν, ὅζω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καππ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Βρωμᾷ τὸ στόμα του. Βρωμοῦν τὰ χνότα του. Βρωμᾷ κρᾶσι - κρεμμύδι - σκόρδα κττ. Βρωμᾷ τὸ κρέας - τὸ ψάρι κττ. Βρωμισμένο κρέας - ψάρι κττ. κοιν. Ἐβρώμεσαν τὰ ποδάρι' τ' Χαλδ. Βρωμᾷ τ' ἀπάν' αὐ' (τὸ σῶμα του) αὐτόθ. Ἀπὸ ἔντεν τὸν κοῦε ἐβρωμέτσε ὁ κόσμος (ἀπ' αὐτὸ τὸ σκυλλί ἐβρώμησε ὁ κόσμος) Τσακων. || Φρ. Βρωμαίε ὁ κόσμος - ὁ τόπος ἀπὸ τὸ δεῖνα πρᾶμα (ἐπὶ ἀφθονίας πράγματός τινος). Βρωμαίε μαρουῖτι ἡ παλαμύδα (ἐπὶ προφανοῦς κινδύνου. Περί τῶν φρ. ιδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Λεξικογρ. Δελτ. Ἀκαδ. Ἀθην. 5 (1950) 11). Ἐδῶ βρωμαίε μαρουῖτι (ἐδῶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, διότι ὑπάρχουν τὰ πρὸς ἄμυναν ὄπλα). Ὅλα τοῦ βρωμᾶνε (ἐπὶ ἰδιοτρόπου εἰς οὐδὲν ἀρεσκομένους). Τὸ ἕνα τοῦ βρωμαίε καὶ τ' ἄλλο τοῦ μυρίζε (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) κοιν. Μηδὲ βρωμεῖ μηδὲ μυρίζε (ἐπὶ πράγματος μετρίας ἀξίας) Κρήτ. Ἐβρώμησε (ἔγινε βαρετὸς διὰ τὴν νωθρότητα καὶ ἀργίαν του) Μεγίστ. || Παροιμ. Τὸ ψάρι ἀπὸ τὸ κεφάλι βρωμαίε (ὅταν ὁ ἀρχηγὸς οἰκογενείας ἡ ὁμάδος ἀνθρώπων εἶναι διεφθαρμένος, θὰ γίνουν ὅμοιοι καὶ οἱ ἄλλοι) κοιν. Ὅπου περπατεῖ μυρίζε κι ὅπου κάθεται βρωμαίε (ὅποιος ταξιδεύει μανθάνει πολλὰ πράγματα) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Βρωμῆς δὲ βρωμᾶς, δάχτυλο, δικό μου εἶσαι (ὅτι δὲν δύναται κανεὶς ν' ἀπαρνηθῇ κακὸν συγγενῇ του) αὐτόθ. Συνων. ἀναδίνω **Β** 3. Καὶ μετβ. κάμνω τι ν' ἀναδίδῃ δυσάρεστον ὁσμὴν Θράκ. (Μέτρ.): Ἐκαμε τ' δρωταπριζὰ τέτοιο κρύο ποῦ ψόφησε τὸ γαιδούρ' τὸ πονηρὸ κι ὥς τὸ βράδ' ἔκαμε τέτοια ζέστα ποῦ τὸ βρώμ'σε (ἐκ παραμυθ.) **II)** Κάθημαι ἡ κατακλίνομαι Πόντ. (Κερασ.): Βρωμα κά! (πεπαισμένως πρὸς παιδίον ἀνήσυχον κατὰ τὸ πέσκα κά = πέσε κάτω, ἦτοι κατακλίθητι).

Β) Μετβ. **1)** Πληρῶ δυσσομίας κοιν. καὶ Τσακων.: Τὸν βρώμησε τὸν τόπο - τὸ σπίτι κττ. κοιν. **2)** Λερώνω, ρυπαίνω κοιν.: Ἦρθαν καὶ μᾶς βρώμισαν τὸ σπίτι μὲ τοῖς λάσπες. Συνών. ἀποβροτίζω **1**, ἀφανίζω **3**, λερώνω.

Γ) Μετοχ. **1)** Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς κοιν.: Παροιμ. φρ. Νὰ πάν οἱ βρωμισμένοι, νὰ ῥτουν οἱ μυρισμένοι (ἐπὶ τῶν ἀποδημούντων πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας, οἱ ὅποιοι ἀναχωροῦν ρυπαροὶ καὶ ἐπανερχονται καλοενδεδυμένοι) Καππ. (Σινασσ.) || Ἄσμ

Βρὲ κάτ-τε, βρὲ βρωμόκατ-τε, βρὲ γαῖμα βρωμισμένον, ποῦ κάθεσαι μέσ' ὅς τοῖς γωνιῆς σὰν τὸν ἀγιασμένον Κύπρ. **2)** Μιαρός, αἰσχρὸς, μυσαρὸς Κρήτ. Κύπρ. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Σκύβει καλὰ ὅς τὸ μάγουλο τ' ἀφρᾶτο σὰν τὸ μῆλο, τὰ βρωμισμένα χεῖλη του ἀκκούμπησε μὲ χτύπο Κρήτ. **3)** Ἀμαρτωλὸς Νάξ. (Δαμαρ.): Νὰ ἡσυχάσῃ ἡ βρωμισμένη μου ψυχὴ!

Πβ. βρωμέζω, βρωμεύω, βρωμωζένω, βρωμωκοπῶ, βρωμωλογῶ, βρωμωμυρίζω, βρωμώνω, βρωμωσκανῶ.

βρωμωζένω πολλαχ. βρωμωζέου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἐκ τῶν ρ. βρωμῶ καὶ ζένω.

1) Βρωμῶ, ὅζω καθ' ὑπερβολὴν σύννηθ.: Βρωμωζέουν τὰ πόδια του. Βρωμώζεξε ὁ τόπος. Καὶ μετβ. κάμνω τι νὰ βρωμᾷ, πληρῶ δυσσομίας σύννηθ.: Τὴν ἄφησε καὶ μᾶς βρωμώζεξε τὸν τόπο (ἐνν. τὴν πορδήν). **2)** Καταλαμβάνομαι ἀπὸ νωθρότητα καὶ ὀκνηρίαν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.): Βρωμωζέει τσαὶ δὲ δάει ὅς τῇ δουλειᾷ.

βρωμωκόπημα τό, Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμωκοπῶ.

Μεγάλῃ δυσωδία: Δὲ δορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὸ βρωμωκόπημα.

βρωμωκοπῶ σύννηθ. βρωμωκοπάω σύννηθ. βρουμουκουπῶ βόρ. ιδιῶμ. βρουμουκουπάω βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - κοπῶ, περὶ ἧς ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 246.

1) Ὅζω καθ' ὑπερβολὴν: Βρωμωκοποῦν τὰ πόδια του ποῦ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν πλησιάσῃ. Βρωμωκοπᾷ τὸ σπίτι. Οὐ δεῖνα βρουμουκουπάει πατόκουρφα Ἦπ. **2)** Καθιστῶ τι βρωμερόν, ἀκάθαρτον σύννηθ.: Τὰ γουρούνια μᾶς βρωμωκόπησαν τὸν κόσμο.

Πβ. βρωμῶ.

βρωμωλογῶ πολλαχ. βρωμωλογάω πολλαχ. βρωμωλοῶ Ἀνδρ. Κύπρ. κ. ἄ. βρουμουλονογῶ πολλαχ. βορ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - λογῶ, περὶ ἧς ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ.

Βρωμωκοπῶ **1**, δ ιδ.: Βρωμωλογάει τὸ σπίτι. Βρωμωλόγησε ὁ κόσμος πολλαχ. Ἐποφύσησέν μας ἕναν πόρτον τὸ ἐβρωμωλοήσαμεν Κύπρ. || Παροιμ.

Ὁ μάντις ρῆας ἂν γινῇ, | πάλι μαντεῖες βρωμωλοεῖ Κύπρ.

βρωμώνω Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρωμα ἡ βρωμος.

Λερώνω, ρυπαίνω.

βρωμωσκανῶ Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἐκ τῶν ρ. βρωμῶ καὶ σκανῶ παρὰ τὸ σκανίζω. Παρέχω βαρεῖαν καὶ δυσάρεστον ὁσμὴν.

βρωσι ἡ, Κεφαλλ. Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἄ.) Κύθηρ. Πελοπν. (Καρδαμ.)—Λεξ. Περίδ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ. βρωσ' Θράκ. (Αἶν.) φρωσι Εὐβ. (Κουρ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Ξηροχώρ.) φρωσ' Εὐβ. (Ἀκρ. Μετόχ. Στρόπον. κ. ἄ.) Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. βρωσις.

1) Τροφή Κεφαλλ. Κρήτ.: Δόξα νὰ ᾿χη ὁ Θεὸς ἀπ' εὐλογᾷ τῇ βρωσι (ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτραπεζίου φράσεως «ὁ Θεὸς εὐλόγησον τὴν βρωσιν καὶ τὴν πόσιν τῶν δούλων σου») Κρήτ. || Ἄσμ.

Εὐλόγησον τῇ βρωσι καὶ τὴν πόσι,

νὰ ᾿χαμε κ' ἐμεῖς καμπόση

(ὁ πρῶτος στίχος ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης) Κεφαλλ.

